

съ бѣлъ фесъ. Голѣмата лебеница се подигаше нагоре и отпускаше надолу, като цигански мѣхъ, а въ това време на малката лебеница се открива нѣкаква дупка, надъ която стърчаха две дълги бѣлочерни урѣзалки козина; тя поимаше и пускаше въздухъ и клочеше така поетично, чегато въ голѣмата лебеница врѣше цѣлъ вулканъ. Но малката лебеница имаше още две нѣща: на нея стърчаха три червени подлоги, които носѣха името уши и носъ, и две черни точки, наречени очи.

Изеднашъ чернитѣ точки, които до това време бѣха сънливи, шавнаха насамъ нататъкъ, и изъ дупката изкокнуха нѣколко потока лава, между които се зачуха следнитѣ думи:

— Иване бре, ела самъ!

Предъ лебеницата се изправи единъ младъ и гиздавъ момъкъ, който принадлежеше къмъ ония сѣщества, що носѣха името ратаи (слуги).

— Де е Николчо? заклока вулканътъ и долната лебеница се подигна цѣла педя нагоре.

— Отидоха съ Станчовото момче да търсятъ врабчета, отговори слугата.

— Азъ хиляда пѣти съмъ ти казвалъ да го не оставяшъ да ходи самъ . . . Вие слушате само това, когато ви кръстосватъ съ суровицата. Иди при детето . . .

А де е чорбаджийката?

— Тя си почива подъ крушата.

— Нека си почине. Иди доведи Николча. Не оставяй го саминъ. Гледай съ четири очи. Не оставяй момичетата въ градината да седатъ и да лапатъ мухитѣ. Парици имъ се плащатъ. Удряй! Тия хора нѣматъ ни срамъ, ни очи. Парицитѣ ти зематъ, а работата ти оставятъ за Петровдень. Иди